

מ"ת 12815/10/19 - מדינת ישראל נגד מוהנד סואעד

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 12815-10-19 מדינת ישראל נ' סואעד(עציר)
תיק חיצוני: 427857/2019

בפני כבוד השופטת לובנה שלאעטה חלאילה
מבקשת מדינת ישראל
נגד מוהנד סואעד (עציר)
משיב
החלטה

1. ענייננו בבקשה מטעם המאשימה לחילוט ערבויות שניתנו להבטחת התנאים המגבילים בהם שוחרר הנאשם ממעצר.
2. ביום 7.10.19, הוגש כנגד הנאשם, המשיב בבקשה זו (להלן: "**המשיב**"), כתב אישום המייחס לו עבירות של נטילת חשמל, מים או גז בגניבה, הסגת גבול פלילית, החזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית ועבירה של גידול, יצור והכנת סמים מסוכנים, לפי סעיפים 400 ו- 447(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, וסעיפים 7(א), 7(ג) ו- 6 לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג-1973, בהתאמה. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המאשימה, המבקשת כאן, בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים.
3. ביום 31.10.19, לאחר שבית המשפט (כב' השופטת לוקיץ) קבע קיומה של תשתית ראייתית להוכחת העבירות נשוא כתב האישום וקיומה של עילת המעצר ולאחר שבחן את חלופת המעצר שהוצעה ע"י המשיב, הורה על שחרורו למעצר בית מלא בבית אימו בכפר כמאנה בפיקוחם של מספר מפקחים (גב' אודין זלטוניק, סאלח סואעד, עאידה סואעד וחמד סואעד). בגדרי ההחלטה נקבע כי המשיב ישהה בבית אימו בכל שעות היממה, עם אחד המפקחים לפחות, בכל עת נתון.
- כדי להבטיח את תנאי השחרור, הורה בית המשפט על חתימת המשיב על התחייבות עצמית בסכום של 10,000 ₪, חתימה על ערבות צד ג' של כל אחד מהמפקחים בסכום דומה והפקדת פיקדון כספי בסכום של 3,000 ₪. המשיב הפקיד את הערבויות עליהם הורה בית המשפט ושוחרר לחלופה שנקבעה.
4. ביום 14.1.19 הגישה המבקשת בקשה לעיון חוזר בהחלטת השחרור וביקשה להורות על מעצר המשיב עד תום ההליכים ועל חילוט הערבויות, תוך שהיא טוענת כי במשך תקופה קצרה, הפר המשיב את התנאים המגבילים ב- 4 הזדמנויות שונות, כמפורט להלן:

א. ביום 23.12.19, בסמוך לשעה 13:15, נערך ביקור על ידי המשטרה במקום מעצר הבית והמשיב לא נמצא בבית. מחקירת המשיב ומעדות הגב' זלטוניק, אחת המפקחות, עלה כי המשיב שהה באותו הזמן בביתה של המפקחת בעיר כרמיאל החל מהשעה 12:00 בצהריים. המשיב טען כי, אימו, גב' עאידה סואעד, הסיעה אותו לבית חברתו. לטענתו, הוא היה חולה ורצה לקבל טיפול רפואי אך בסופו של יום לא ניגש לקבלת טיפול והמתין בבית

עמוד 1

חברתו עד אשר אימו הגיעה לקחת אותו ברכבה.

ב. ביום 1.1.20, בסמוך לשעה 2:35, המשיב נעצר על ידי שוטרים בבית בן דודו, עלי סואעד, בעיר כרמיאל, ובעת המעצר נתפס על גופו חומר החשוד כסם מסוכן. המשיב, בחקירתו, הודה במיוחס לו ובין היתר, כי שהה בבית בן דודו וכי ביום מעצרו הוא עישן סמים.

באותו יום, היינו בתאריך 1.1.20, אימו של המשיב התקשרה בשעה 7:37 למשטרה ודיווחה על כך שהמשיב עזב את מקום מעצר הבית. לאור דיווח זה, המשטרה ביקרה במקום המעצר והמשיב לא נמצא; המשיב הודה בכך וטען כי יצא לחנות בכפר לקנות שתיה.

ג. ביום 2.1.20, בסמוך לשעה 17:14, התקשר דודו של המשיב, מר סאלח סואעד, והודיע כי המשיב עזב את מקום מעצר הבית.

ד. ביום 12.1.20, סמוך לשעה 19:00 המשיב נצפה ע"י שוטרים יושב בפיצוציה ומעשן נרגילה בעיר כרמיאל. במקביל לכך, אימו של המשיב התקשרה בסביבות השעה 19:01 למוקד המשטרה ודיווחה על עזיבת המשיב את מקום המעצר, והמשיב בחקירתו הודה בכך.

5. בדיון שהתקיים בבקשה ולאחר מספר דחיות, הסכים המשיב למעצרו עד תום ההליכים ולאחר שחזרה ב"כ המבקשת על טיעוניה בנוגע לחילוט הערבויות, ביקש ב"כ המשיב לסכם את טיעוניה בכתב. בפועל ועל שאף שניתנה אורכה להגשתם, ביוזמתו של ביהמ"ש, לא הוגשו סיכומים מטעמו.

6. ובכן, סעיף 48 לחוק חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**"), שכותרתו: "תנאי השחרור בערובה" קובע את התנאים לשחרור בערובה, הן ביחס לחשוד, הן לנאשם והן למי שהורשע בעבירה וממתין להכרעה בערעורו. על-פי סעיף זה:

"שחרור בערובה הוא על תנאי שהמשוחרר יתייצב לחקירה, לדיון במשפטו או בערעור, או לנשיאת עונשו, בכל מועד שיידרש, וכן שיימנע מלשבש הליכי משפט; בית-המשפט רשאי להוסיף תנאים, לפרק זמן שיקבע, ככל שימצא לנכון, לרבות:..."

7. שחרור לחלופת מעצר מטרתו יצירת איזון בין זכויות נאשם מחד גיסא לבין האינטרס הציבורי המצוי בעילות הקמות לחובתו ומצדיקות את מעצרו מאידך גיסא. בבסיס החלטת שחרור בתנאים מצוי האימון שניתן בנאשם. מדובר באימון זהיר, המצדיק לרוב התנאת השחרור בתנאים ובערובה. הפרת תנאי שחרור משמעה הפרת אותו בסיס אמון שניתן בנאשם וניצול לרעה של השחרור ממעצר, אם בדרך של ביצוע עבירה נוספת ואם בכל דרך אחרת.

8. בבש"פ 7924/11 **טל לוין ואח' נ' מדינת ישראל** נקבע כי:

"תכלית מוסד הערבות הוא לאפשר מחד פגיעה מינימאלית ככל הניתן בחירותו של אדם טרם בירור אשמתו במשפט, ומאידך, להגן על האינטרס הציבורי במיצוי הדין עם נאשמים (ראו: בש"פ 3239/08 שוקרון נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 13.5.2008)). במסגרת זאת, הערבות כשמה כן היא - ערובה של צד ג' כי נאשם לא יפר את תנאי המעצר שלו".

9. סעיף 51 לחוק המעצרים, שכותרתו: "תוצאות הפרת תנאי שחרור בערובה" קובע את סמכות בית המשפט

להורות על חילוט ערבויות של משוחרר בערובה, בשל הפרת תנאי מתנאי השחרור.

מדובר בסמכות רחבה אשר תלויה מטבעה בנסיבות (ראו ע"פ 6978/09 **מטודי נ' מדינת ישראל** (2.3.2010)). חילוט הערבות מבהיר לנאשם הספציפי ואף לציבור הנאשמים כי ישנו "מחיר" להפרת תנאי השחרור ולהפרת האמון שנתן בו בית המשפט. מעת שקובע בית המשפט כי קיימות ראיות לכאורה להפרת תנאי השחרור קמה הסמכות להורות על חילוט הערבויות, כולן או חלקן.

בע"פ 6978/09 **פרנק מטודי ואח' נ' מדינת ישראל** עמד בית המשפט על השיקולים שישקלו לעניין חילוט ערבויות וקבע כי יש להתחשב, בין היתר, במהות האישומים נגד הנאשם ובטיב ההפרות של תנאי השחרור.

ככל שמעשה ההפרה חמור ובוטה, כך רמת הפגיעה באמון של בית המשפט קשה יותר ומחייב תגובה מותאמת. חומרת ההפרה נמדדת לרוב במבחנים כמותיים; האם מדובר בהפרה חד פעמית או הפרות שיטתיות, ובמבחנים איכותיים; האם ההפרה נעשתה למשל אגב ביצוע עבירות אחרות או תוך ניסיון להערים על גורמי האכיפה, ובמבחנים תועלתניים; חומרת האישומים המיוחסת לנאשם ומידת הצורך בהגנה על הציבור מפניו (ראו בש"פ 8626/04 **צו'סקין נ' מדינת ישראל** (10.10.2004)).

10. בנסיבות כאן, אין מדובר בהפרה חד פעמית, אלא במספר הפרות חוזרות בפרק זמן קצר יחסית, תוך שהמשיב מודה בכולן ובכך שבאחת ההפרות ביצע עבירה של החזקה ושימוש בסמים. הפרות חוזרות אלה מלמדות על זלזולו של המשיב בהחלטות ביהמ"ש ועל הפרת האמון שניתן בו ומכאן אני סבורה כי קיימת הצדקה לחילוט המבוקש. כך אני מורה ביחס לערבון בסכום של 3,000 ₪, אשר הופקד ע"י המשיב בקופת ביהמ"ש. לא כך ביחס להתחייבות העצמית, שכן מעבר לעובדה כי המשיב הודה במסגרת הסדר טיעון בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום (המקורי) ולא הוגש נגדו כתב אישום נוסף, בגין הפרת הוראה חוקית, לא מצאתי להורות על מימוש ההתחייבות נוכח התרשמותי מחסרים בנוסח ההתחייבות שנחתמה.

11. לפי סעיף 49 לחוק המעצרים, כתב הערובה צריך שיפרט את תנאי השחרור ויחתם בפני שופט, רשם או מזכיר בית המשפט, או בפני שוטר או סוהר שהוסמך לכך.

בפסיקה נקבע כי התנאים למימושו של כתב הערובה יהיו אלה המפורטים בו, ובלשונו של בית המשפט "עמדה זו, מחייבת ניתוק - לעניין מימושה של הערבות - בין החלטת בית המשפט בדבר מתן הערבות ותנאיה, לבין תנאי הערבות המפורטים בכתב הערובה; כאשר ההחלטה האמורה יכולה לשמש מקור להתחקות אחר כוונת הצדדים לכתב הערבות במקום שיש צורך בהתחקות כזו, אך אין בכוחה להוסיף לכתב הערובה את מה שאין בו" (בש"פ 1030/94 **שלמה לוי** (ראו גם בש"פ 3390/14 **אלעזר ענבל נגד מדינת ישראל**)).

12. עיון בכתב ההתחייבות עליו חתום המשיב מראה כי חסרים בו פרטי ההחלטה, המועד שבו ניתנה, תנאי השחרור וחתימת מורשה מטעם בית המשפט. בנסיבות אלה, ועל אף שב"כ המשיב לא הגיש את טיעוניו כנגד בקשת החילוט וממילא לא העלה כל טענה כנגד כתב ההתחייבות, אני סבורה כי אין מקום להורות על מימוש ההתחייבות, חרף נוכחותו של המשיב בדיון במועד בו ניתנה החלטת השחרור.

13. לאור המקובץ, ובשים לב לכלל נסיבות העניין, אני מורה על קבלת הבקשה באופן חלקי ועל חילוט מלוא סכום הערבון הכספי המופקד בקופת בית המשפט, בסכום של 3,000 ₪.

החילוט הינו לטובת אוצר המדינה.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"א אב תש"פ, 11 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.